

Константин Константинов

Таласъм

Събраха се под моста на малката рекичка Драгой, Стоян и Коста и рошавата Кичка.

– Нощес насън съм хрускал – Драгоя се обади – цял кош узрели сливи, ей на такива едри, и пак ми се прияде...

Почеса си ухото, дружината изглежда. На всички във гърлата взе нещо да присяда.

– Пък аз нощес се борих с цял орляк таласъми – Стоянчо промърмори. – У-у-ф, чак докато съмне! Таквиз едни – червени, рогати, опашати – в-в-в – страх да те обземе, с метли и със лопати!

– Я стига! – викна Коста. – На сънищата ваши наслушахме се доста. Не могат ни уплаши... Ами такова... сливи... Драгой каза... големи, и май че под езика и мене засърбя ме... Таман сега са сочни и киселки. Ами отде да почнем? Дали от леля Златка?...

– От лелини, аз зная, в града са днеска всички – обади се накрая и рошавата Кичка.

– Ура! Напред, дружина! – запя Драгой и тръгна. Дружината премина зад моста и се вмъкна в зелената градина.

Отрупани овошки, череша, вишни, сливи – ухилили се, сякаш самички викат: „Хайде, качи се, откъсни ни!“

Драгой напред пристъпя. След него дебне Коста. Стоян се поозърта. А най-накрая Кичка облизва се самичка.

Но що е туй в листака – голямо, черно, прашно?

– О-ле! – Стоян изплака. – Пак таласъмът страшен!

– Стой! – викна му Драгоя. – Къде е, покажи го!

Но зад гърба му някой изкряска:

– За-ко-ли го!

Дружината се смръзна: към тях, ръце разперил, с червена гугла, рошав, с метла в ръката, черен, вървеше Таласъмът и махаше главата. На рамото му дявол си пляскаше крилата.

– Вампир! – извика Коста. – Я вижте му братата!

Четиримата юнаци си плюха на краката.

Драгой в зида се блъсна и гащите си сцепи. Стоян и Коста – двама паднаха като слепи. А пък горката Кичка на всеки трън остави фъндъче от косичка.

А в двора леля Златка, засмяна до ушите, „Ха, нека ви е сладко! – извика на крадците. – Бре, вас ще ви припадне. Та туй не е насъне! Що щат тук посред пладне вампир и таласъми! Ох, лелини юнаци с изгубени калпаци! Та моето плашило пак работа вършило! За птичета го сложих, пък то и хора плаши, че на, и Петлю даже, по-сърчено от вази,

овошките ми пази. Ха тъй сега вървете и друг път помислете, докато има време, че на страха очите са винаги големи!“

КРАЙ

© Константин Константинов

Сканиране и разпознаване: unicode, 2007
Редакция: VHorse, 2007

Публикация:

Константин Константинов
ПРИКАЗКИ ЗА ТЕБЕ
Избрани приказки и разкази

ЗЛАТНА БИБЛИОТЕКА
Избрани творби за деца и юноши
Под редакцията на Дамян Дамев
Двадесет и трета книга

Редактор Христиана Василева
Художник Иван Кьосев
Художествен редактор Тончо Тончев
Технически редактор Катя Бижева
Коректор Елена Иванова
Л. Г. У. Тематичен № 2661. Година 1971
Дадена за набор на 8. II. 1971 година
Подписана за печат на 10. XI. 1971 година
Излязла от печат на 30. III. 1972 година
Формат 1/16 84/116. Тираж 60 000
Печатни коли 10,50. Издателски коли 17,12
Цена 2,15 лева.

„Народна младеж“ – издателство на ЦК на ДКМС, София, 1972
Отпечатана в ДПП „Балкан“. Подвързана в ДПК „Д. Благоев“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3266>]